కథా కౌముది

శ్రీ ప్లవ నామ సంవత్సర ఉగాది సందర్భంగా
వంగూరి ఫౌండేషన్ ఆఫ్ అమెరికా వారు నిర్వహించిన
26వ ఉగాది ఉత్తమ రచనల పోటీ లో
ఉత్తమ కథానిక విభాగం - ప్రశంసా పత్రం

"మరోమారు"

రాధిక నోరి,(Tallahassee, FL)

కాలింగ్ బెల్ మోగితే లేచి తలుపు తీసాడు బాలాజీ.

"నమస్కారం సార్" అన్నాడు ఎదురుగా వున్న ఒక యువకుడు.

"ఆ... ఆ... నమస్కారం. రావోయ్ లోపలికి. నువ్వే కదూ నిన్న ఫోను చేసావు?" అన్నాడు బాలాజీ.

"అవునండి. నేనే. నా పేరు సారథి అండీ" అన్నాడు అతను లోపలికి వచ్చి వినయంగా.

"సారీనయ్యా, నిన్న నీతో వివరంగా మాట్లాడలేకపోయాను. నిన్న వెంకట్ చనిపోయిన తిథి. సరిగ్గా భోక్తలు భోజనం ముగించి లేవబోతున్నారు, అప్పుడే నువ్వు ఫోను చేసావు. అందుకని నువ్వేం అడిగావో, నేనేం చెప్పానో అసలు నాకు గుర్తే లేదు" అన్నాడు బాలాజీ. "ఇవాళ నువ్వు వస్తావని మాత్రం గుర్తుంది" అన్నాడు మళ్ళీ.

"ఫరవాలేదు సార్. అంత పనిలో కూడా నాతో మాట్లాడారు. ఇవాళ నన్ను రమ్మని పిలిచారని గుర్తు పెట్టుకున్నారు. ఇంక అంతకంటే ఏం కావాలి సార్" అన్నాడు సారథి.

"రా, రా, లోపలికి రా. ఇదుగో, ఇలా కూర్చో" అన్నాడు బాలాజీ లివింగ్ రూములో సోఫా చూపిస్తూ.

"ఫరవాలేదు. థాంక్యూ సార్" అన్నాడు సారథి కూర్చుంటూ. బేగ్ లోంచి తన రికార్డర్ బయటకు తీసాడు.

బాలాజీకి అప్పుడు గుర్తొచ్చింది అసలు సారథి ఎందుకు వచ్చాడో.

"అవునయ్యా, నాకు ఒక విషయం అర్థం కాలేదు. నిన్న హడావిడిలో నేను అడగలేకపోయాను. అతి సామాన్యులమైన మమ్మల్ని ఇంటర్వ్యూ చెయ్యాలని అసలు ఎందుకు అనుకుంటున్నావు? మాలో ఏ ప్రత్యేకతలూ లేవు కదా!" అని అడిగాడు బాలాజీ.

'భలేవారు సార్. మీ దంపతులిద్దరూ ఎంత స్పెషలో మా అందరికీ తెలుసు సార్. మొన్న మీ వివాహ వార్షికోత్సవానికి వచ్చాను. కానీ మిమ్మల్ని కలవలేకపోయాను. హాలంతా జనంతో కిటకిటలాడుతోంటే ఎక్కువసేపు వుండలేక వెళ్ళిపోవలిసివచ్చింది. మేడం గారిని కూడా పిలవండి సార్" అన్నాడు అతను.

బాలాజీ నవ్వుతూ 'పద్మా, ఓ పద్మా, ఒకసారి ఇలా రా" అంటూ పిలిచారు.

లోపలినుండి ఒకావిడ బయటకు వచ్చింది. ఆవిడని చూడగానే సారథి అప్రయత్నంగా లేచి నిలబడ్డాడు. "నమస్కారం అమ్మా" అన్నాడు చేతులు జోడిస్తూ.

ఆవిడ నవ్వుతూ బాలాజీ పక్కన కూర్చుంది. "అంత ఇంటర్వ్యూ చేయాల్సినంత ప్రత్యేకతలేమున్నాయి మాలో?" అని అడిగింది ఆవిడ కూడా కుతూహలంగా.

"అలా అనకండమ్మా. మీరు ఎంత ప్రత్యేకమైన దంపతులో మా అందరికీ తెలుసు" అన్నాడు సారథి.

"అవును పద్మా, ఈ వయసులో మనం మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవటమే కాకుండా పదేళ్ల వార్షికోత్సవం కూడా పెద్ద ఎత్తున జరుపుకున్నాం కదా. అందుకని అలా అంటున్నాడనుకుంటాను" అన్నాడు బాలాజీ.

కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు బాలాజీ అలా అనేసరికి సారథికి ఏం అనాలో తెలీలేదు. కొంచెం ఇబ్బందిగా వారివైపు చూసాడు. కానీ పద్మావతి ముఖం లో కూడా చిరునవ్వు చెదరకపోయేసరికి కొంచెం ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు. అతనిలో వున్న సంకోచం కొంచెం తగ్గింది. వారిద్దరి స్పోర్టివ్ స్వభావం చూస్తే అతనికి ముచ్చటేసింది.

"అలాగా. సరే, మేమిద్దరం అంత స్పెషల్ గా కనిపిస్తే మంచిదే మరి. సరే, అడుగు, ఏం అడగాలనుకున్నావో" అంది ఆవిడ నవ్వుతూ.

ఒక్కక్షణం పాటు సారథి ఆగాడు. మనసులో ఇంకా ఎక్కడినుండో అలజడి రేపుతోన్న సంకోచాన్ని కొంచెం పక్కకు తోసి మెల్లిగా అడిగాడు, "ధన్యవాదాలమ్మా. నా మొదటిప్రశ్న. మీరిద్దరూ మీ పెళ్ళికి ముందే ఒకరికొకరు తెలుసా? అసలు ఒకరికొకరు మీరు ఎలా పరిచయం అయ్యారు?".

ఈసారి మౌనం వహించటం బాలాజీ, పద్మావతిల వంతు అయింది. కొన్ని సెకన్ల తర్వాత ముందుగా బాలాజీ నోరు విప్పాడు. "సారథీ, నువ్వు నీ ప్రశ్నతో ఒక్కసారి మమ్మల్నిద్దరిని ఒక్క క్షణం పాటు మా గతం లోకి తీసుకెళ్లిపోయావయ్యా. మా పెళ్ళికి ముందు మేమిద్దరమూ పూర్తిగా అపరిచితులం. నీకు తెలుసనుకుంటాను, మా పెళ్ళి అయ్యేసరికి మా ఇద్దరికీ వృద్ధ్యాప్యం వచ్చేసింది. నాకు 70 ఏళ్ళు, పద్మకి 65 ఏళ్ళు. నా భార్య అలివేలుమంగ హఠాత్తుగా పోవటంతో నేను చాలా ఒంటరివాడినైపోయాను. పిల్లలిద్దరికీ పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయి దూరాన వున్నారు. వాళ్ళ పిల్లలు, సంసారాలతో వాళ్లకి వూపిరి తీసుకోవటానికి కూడా సమయం లేదు. మంగ లేని ఒంటరితనం నామీద చాలా ప్రభావాన్ని చూపించింది. మానసికంగా చాలా కృంగిపోయాను. శారీరకంగా జబ్బు పడ్డాను. పిల్లలు భయపడ్డారు. సెలవలు పెట్టుకుని వచ్చారు. అందరినీ చూడగానే నాకు కాస్త బలం వచ్చింది. నాకు కాస్త నయం అవగానే వాళ్ళ పిల్లలకి చదువులు పోతున్నాయని వెళ్ళిపోయారు. నాకు మళ్ళీ గుబులు మొదలయింది. ఎవరి జీవితాలు వారివి, తమ పిల్లలు, సంసారాలని వదిలేసి నాదగ్గర శాశ్వతంగా ఎవరు వుండిపోరు. ఈ విషయం నాకు బాగా తెలుసు. అయినా నేను బెంగతో డిప్రెషన్ లోకి వెళ్ళిపోయాను. పిల్లల బాధ్యతలు తీరిపోయాయి. నా అవసరం ఎవరికిలేదు. ఇంక తోడుగా మంగ లేనప్పుడు నేనెవరికోసం జీవించాలి? నేను లేకపోతే మాత్రం నష్టం ఎవరికి అనిపించేది. ఇంకొన్నాళ్ళు అలాగే గడిపితే ఇంకా ఎక్కువ డిప్రెషన్ లోకి కూరుకుపోతానని, దానిలో నుండి బయటకు రావటం కష్టం అని నాకు తెలుసు. అందుకే ఒక మానసిక వైద్యుడి దగ్గరకు వెళ్ళాను. ఎందుకంటే నా సమస్య ఏమిటో నాకు బాగా తెలుసు. నాకు శారీరకమైన ఎలాంటి రుగ్మతలు లేవు. అందుకనే అంత వయసున్నట్లు నేను కనిపించను. కానీ ఏం లాభం మానసిక ఆరోగ్యం సరిగ్గా లేకపోతే? అందుకే ఇంక అశ్రద్ధ చేయలేదు. ఆ సైకియాట్రిస్ట్ నన్ను పరీక్ష చేసి నా శారీరక ఆరోగ్యం చాలా బాగుందని, నాకు కేవలం జీవితంలో ఒక తోడు అవసరం అని, ఒంటరితనమే నా జబ్బుకి కారణం అని చెప్పాడు. జననమరణాలు మన చేతుల్లో లేవు. నా బాధ్యతలు తీరిపోయాయి కాబట్టి ఇంక నేను చచ్చిపోయినా ఫరవాలేదు అని ఆలోచించటం తప్పు. భగవంతుడు జీవితాన్ని ఈ అర్థంలేని ఆలోచనలలో వ్యర్థం చేయకుండా సంతోషంగా జీవించటం కోసమే ఇచ్చాడు అని ఆయన వివరించి చెప్పాడు. ఆయన మాటలని నేను బాగా అర్థం చేసుకున్నాను. బాగా ఆలోచించాను కూడా. ఆ తర్వాత నేను మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుందామని నిర్ణయించుకున్నాను. ఎందుకంటే ఒంటరితనానికి శాశ్వతమైన మందు పెళ్ళి ఒక్కటే. ఇది నాకు బాగా తెలుసు. పిల్లలిద్దరూ నా ఈ నిర్ణయాన్ని ఆమోదించారు. నన్ను ఉత్సాహపరిచారు. కానీ ఆ వయసులో నన్ను చేసుకోవటానికి ఎవరు సిద్ధం అవుతారు? మన దేశంలో ఇలాంటివి చాలా అరుదు కదా! ఇంతలో ఒకరోజు మా

అమ్మాయి పద్మను నాకు పరిచయం చేసింది. మా అమ్మాయి, పద్మ కోడలు ఒకే లేబ్ లో కలిసి పనిచేసేవారు. వారిద్దరూ స్నేహితులు. ఆ సమయంలో పద్మ కూడా నాలాంటి పరిస్థితిలోనే వుండటం వలన తన ప్రయత్నం ఫలించే అవకాశం వుందని మా అమ్మాయికి అనిపించిందట" తాను చెప్పటం కొంచెం ఆపి పద్మావతి వైపు చూసాడు బాలాజీ. పద్మావతికి అర్థం అయింది బాలాజీ తనవైపు ఎందుకు చూశాడో. మెల్లిగా గొంతు సవరించుకొని చెప్పటం మొదలెట్టింది.

"నాకథ కూడా ఇంచుమించు ఇలాంటిదే. నా ఒంటరితనం చూసి మా పిల్లలు నా వెనకాల పడ్డారు, మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోమని. లేకపోతే వాళ్ళ దగ్గర వుండమన్నారు. ఎవరింట్లో వారికి స్వతంత్రం, స్వేచ్ఛ. ఎంత సొంత కొడుకులైనా వాళ్ళింట్లో నాకేం స్వతంత్రం వుంటుంది? అందుకే అది నాకస్సలు ఇష్టం లేదు. అదీకాక ఇద్దరు కొడుకులు, కోడళ్ళు చక్కగా కాపురాలు చేసుకొంటున్నారు. కోడళ్ళతో నాకున్న మంచి సంబంధబాంధవ్యాలని వాళ్ళతో కలిసివుండి పాడు చేసుకోవటం నాకిష్టం లేదు. అందుకే నేను వాళ్ళ ఇళ్ళల్లో వుండనన్నాను. అయితే మళ్ళీ పెళ్ళి అన్నా చేసుకుతీరాలని ఒత్తిడి చేశారు. నిదానంగా ఆలోచిస్తే నాకు దాంట్లో తప్పేమీ లేదనిపించింది. అందుకే సరే అనుకున్నాను. కానీ ఎవరు, ఎలా, లాంటి అనేక ప్రశ్నలు మనసును బాగా వేధించాయి. సరిగ్గా అప్పుడే మా కోడలు బాలాజీని నాకు పరిచయం చేసింది. అలా మేమిద్దరం కలుసుకున్నాం" అంటూ ఆగింది కాస్సేపు పద్మావతి. "అదృష్టం కొద్దీ మా ఇద్దరికీ సాంగత్యం బాగా కుదిరింది" అంది మళ్ళీ మెల్లిగా.

సారథి వీళ్ళు చెప్పినదంతా జాగ్రత్తగా రికార్డు చేసుకుంటున్నాడు. "ఆ తర్వాత? ఆ తర్వాత ఏమైంది? మీ ఇద్దరినీ మీ పిల్లలే పరిచయం చేసారు కాబట్టి మీ ఇద్దరికీ కుటుంబ సమ్మతి తేలికగానే లభించింది. అంటే ఇంక ఇంట్లో సమస్యలేవీ లేనట్లేగా?" అన్నాడు సారథి.

"అవును, మాకెప్పుడూ సమస్యలు కుటుంబాలతో రాలేదు. ఎందుకంటే మా ఇద్దరి పిల్లలు కూడా మేమిద్దరం పెళ్ళి చేసుకోవాలని మనస్ఫూర్తిగా కోరుకున్నారు. అలా చేసుకుంటే వాళ్ళ మీద మా ప్రేమ తగ్గిపోతుందేమో అని కొంచెం కూడా భయపడలేదు. మా ఇద్దరికీ ఒకరికొకరి తోడు దొరుకుతుందని సంతోషించారు. ఎందుకంటే ఇప్పుడీ వయసులో మా ఇద్దరికీ కావలిసినది ఒక్క తోడు మాత్రమే. అందుకే మేమిద్దరమూ ఒకరికొకరు తోడు వున్నామన్న దిలాసాతో వాళ్ళు కూడా ఎంతో హాయిగా, రిలాక్సుడుగా వున్నారు. అసలు వాళ్ళ ఈ ప్రేమలకి, ఆలోచనలకి మా ఇద్దరికీ వాళ్ళమీద ప్రేమ ఇంకా పెరిగిందే కానీ కొంచెం కూడా తగ్గలేదు" బాలాజీనే కలగజేసుకుని అన్నాడు.

"జనాలు చెవులు కొరుక్కున్నారు. వింతగా చూసారు. వీళ్ళకేమన్నా పిచ్చిపట్టిందా అని అనుమానపడ్డారు. ఈ వయసులో పెళ్ళేమిటి అని అబ్బురపడ్డారు. ఇంత బరితెగింపా అని కొంతమంది అసహ్యించుకున్నారు కూడాను. మరీ

దగ్గర అనుకున్నవారు ధైర్యం చేసి ముఖాన్నే అడిగేసారు కూడా. కానీ మేమిద్దరం ఎవరికీ, దేనికి జంకలేదు, లొంగలేదు. మేము చేసేదానిలో తప్పు లేనప్పుడు ఎందుకు భయం అనుకున్నాము. ఆ తర్వాత ఇలా విమర్శించినవారే మమ్మల్ని చూసి నోళ్ళు మూసుకున్నారు. మా ఆనందకరమైన జీవనాన్ని చూసి మంచి నిర్ణయం తీసుకున్నామని మెచ్చుకున్నారు " అన్నది మెల్లిగా పద్మావతి.

సారథి అంతా శ్రద్ధగా వింటూ రికార్డు చేసుకుంటున్నాడు. "సార్, ఇలా అడుగుతున్నానని ఏమీ అనుకోకండి. విలేఖరిని కదా, మొహమాటం, సంకోచం లేకుండా అన్నీ అడగాలి మరి. ఆస్తి పంపకాలలాంటి విషయాలలో కూడా ఇంట్లో ఏమీ టెన్షన్స్ రాలేదా?" అని అడిగాడు.

సారథి ఆశ్చర్యపోయేలా బాలాజీ గట్టిగా నవ్వాడు. పద్మావతి కూడా చిరునవ్వు నవ్వింది.

"నీ ఇల్లు బంగారం కానూ! అంత పోట్లాడుకునేంత ఆస్తులేవీ లేవయ్యా మాకు. ఉన్నదేదో మా పెళ్ళికి ముందే మాపిల్లలికి సమానంగా పంచేసి, ఏదో, మా జరుగుదలకి మాత్రం సరిపోయేంత కొంచెం మాకని వుంచుకున్నాము. దానితో ఇద్దరం తృప్తిగా, హాయిగా వున్నాం. ఆశకి అంతెక్కడ వుంది చెప్పు? కానీ తృప్తికి మాత్రం అంతు వుంది. అవునా? ఏదో, అవసరాలన్నీ తీరిపోతున్నాయి, దీనికి లోటు లేదు. ఇంకా ఇంతకన్నా ఎవరికీ మాత్రం ఏం కావాలి? బంగారాలు తింటామా ఏమిటి?" అన్నాడు బాలాజీ నవ్వుతూనే. "ఆస్తుల విషయంలో పిల్లలతో మాకెప్పుడూ ఎటువంటి మనస్ఫర్థలూ రాలేదు, రానివ్వలేదు మేము" అన్నాడు మళ్ళీ ఇంకా నవ్వుతూనే.

"సార్, అమ్మా, అందరూ మీలాగా, మీ పిల్లల లాగా ఆలోచిస్తే ఈ ప్రపంచంలో ఇంక కుటుంబ కలహాలు, ఆస్తి గొడవలనేవే వుండవు. ఎంత గొప్ప ఆలోచనా విధానం మీది, మీ పిల్లలదీను" అన్నాడు సారథి మనస్ఫూర్తిగా.

ఈసారి పద్మావతి నోరు విప్పింది. "మా ప్రేమే వాళ్లకు తగ్గిపోతుందేమో అన్న భయం లేనివాళ్లు మా ఆస్తి వాళ్ళకు దక్కదేమో అని ఎందుకు అనుమానపడతారు? పైగా మేమివ్వబోయే ఈ కాస్త ఆస్తి కోసం వారెందుకు ఆశ పడతారయ్యా? మా ఇద్దరి పిల్లలు, వాళ్ళ జీవిత భాగస్వాములు అందరూ బాగా చదువుకుని పెద్ద పెద్ద పదవులలో వున్న ప్రొఫెషనల్సు. చక్కగా రెండు చేతులతో సంపాదిస్తూ ఎంతో సుఖంగా వున్నారు. మేం ఇచ్చిన ఈ ఇళ్ళు, వాకిళ్ళు లేకపోయినా వాళ్ళ సిరిసంపదలకేమీ కొంచెం కూడా కొరత లేదు" అన్నది అతి శాంతంగా.

అవునన్నట్లు సారథి తలూపాడు.

"పద్మా, ఇంక మాటలు కాస్త ఆపి అతనికి తినటానికి ఏమైనా తీసుకురా" అన్నాడు బాలాజీ.

"నాకేం వద్దు సార్. ఏమీ ఫరవాలేదు, మీరు లేవకండమ్మా" అంటూ సారథి అంటున్నా కూడా వినిపించుకోకుండా పద్మావతి "అలాగే" అంటూ లేచి వంటింట్లోకి వెళ్ళింది.

" సారథీ, నీకు పెళ్ళయిందిటోయ్?" కబుర్లాడుతూ అడిగాడు బాలాజీ సారథిని.

"లేదు సార్" అన్నాడు సారథి మెల్లిగా, సిగ్గుపడుతూ.

"ఏం? ఎందుకని? మరీ ఆలస్యం చేయకు. ఏ వయసుకా ముచ్చట. మా పిల్లల పెళ్ళిళ్ళు చకచకా సరైన వయసులో చేసేసాను కాబట్టే ఇప్పుడు ఏ బాదరబందీ లేని జీవితాన్ని గడుపుతున్నాను" అన్నాడు ఆయన.

సారథి ఏదో సమాధానం చెప్పేలోగా పద్మావతి వేడివేడి ఉప్మా ప్లేట్లతో, ఘుమఘుమలాడే టీ తో వచ్చింది అక్కడికి. "ఉప్మా చాలా బాగుందమ్మా" తింటూ అన్నాడు సారథి.

"మంగ ఉప్మా అచ్చం ఇలాగే చేసేది. ఉప్మా ఇలా ఉంటేనే నాకిష్టం. అందుకే పద్మకి ఉప్మా ఇలా చేయటం నేనే నేర్పించాను" అన్నాడు బాలాజీ. సారథి ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడి చటుక్కున పద్మావతి వైపు చూసాడు. ఆమె ముఖం చాలా ప్రశాంతంగా వుంది. "ఇలా చేసి చేసి అసలు ఇంతకు ముందు ఎలా చేసేదాన్నో మర్చిపోయాను" అన్నది ఆవిడ.

"ఆహా! టీ కూడా అమోఘం అమ్మా. ఏలకుల ఘుమఘుమలు ముక్కులకు తగులుతోంటే, అబ్బా, ఎంత బాగుందో, ఇలాంటి టీ ఎన్నిసార్లయినా తాగచ్చు" అన్నాడు సారథి టీ తాగుతూ, తన్మయత్వంగా. పద్మావతి నవ్వుతూ బాలాజీ వైపు చూసింది.

"give and take principle నీకు మా ఇంట్లో దొరికినంతగా ఇంక ఎక్కడా దొరకదోయ్. నేను నాకు నచ్చినట్లుగా ఉప్మా తనకి నేర్పిస్తే. పద్మ తనకి నచ్చిన టీ ని నాకు నేర్పించింది, బాగా అలవాటు చేసింది" అన్నాడు బాలాజీ. "నాకు నచ్చిన టీ కాదు. వెంకట్ కి ఇష్టం, టీ ఇలా చేస్తే" అంది పద్మావతి.

"ఆ.. ఆ... వెంకట్ కే ఇష్టం, టీ ఇలా చేస్తే. కానీ నేర్పించింది నువ్వే కదా. అందుకని అలా అన్నాను" అన్నాడు బాలాజీ.

ఈ వెంకట్ ఎవరో అనుకున్నాడు సారథి. ఇందాక వెంకట్ తద్దినం అని బాలాజీ అనటం అతనికి గుర్తొచ్చింది. ఏదో ఊహ మనసులోకి రాగానే ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడ్డాడు. అతనికి ఇందాక సగం మతి పోతే, ఆ మిగిలిన కాస్తా ఇప్పుడు

పూర్తిగా పోయింది. "బాబోయ్, ఇలాంటి మనుషులు కూడా వుంటారా ఈ భూప్రపంచంలో" అనుకుంటున్నాడు మాటిమాటికీ మనసులో.

"సార్, మీరిద్దరూ ఇలా ఒకరి అలవాట్లు ఇంకోరు సొంతం చేసేసుకుని ఇద్దరూ ఒకరే అన్న తీరులో ఇంత అన్యోన్యంగా వున్నారు. ఇదెలా సాధ్యం సార్?" ఇంకా ఆశ్చర్యం లోంచి బయటకు రాకుండానే అడిగాడు సారథి.

"లోతుగా ఆలోచిస్తే అదేమంత కష్టం కాదయ్యా. ఏ దంపతుల మధ్య అయినా ముందుగా కావల్సినది ఒకరంటే ఒకరికి పరస్పర గౌరవం. ఆ తర్వాత ప్రేమ. ఈ రెండూ వుంటే ఎవరి మధ్య అయినా సరే, అసలు పొరపొచ్చాలే రావు. ఒకరి కోసం ఇంకొకరు ఎవరూ అడగక్కర లేకుండానే, వారికి తెలీకుండానే మారిపోతారు ఆనందంగా. ఒకవేళ మారకపోయినా ఫరవాలేదు. మనమే అడ్జస్ట్ అయిపోతాము" అన్నాడు బాలాజీ.

"నాకు, మంగకి కూడా అసలు ఎప్పుడూ పోట్లాటలే వచ్చేవి కావు. ఇప్పుడు పద్మతో కూడా అంతే. పద్మా, నువ్వు చెప్పు. మనిద్దరి మధ్యా ఎప్పుడైనా పోట్లాటలు వచ్చాయా?" అన్నాడు బాలాజీ.

ఆవిడ నవ్వుతూ "ఉహు, లేదు, సరదాకి పోట్లాడదామన్నా ఆ అవకాశం ఇచ్చారా ఎప్పుడన్నా? నేను అలగటం, మీరు అలకతీర్చి నాకు దగ్గరవటం, ఊఁ .. ఆ ముచ్చట తీరనే లేదు" అంది ముద్దుగా.

"చూసారా, మాలో ఏ ప్రత్యేకతలు వున్నాయి? మమ్మల్ని ఎందుకు ఇంటర్వ్యూ చేస్తున్నారు? అని అడిగారు నన్ను. ఇప్పుడు తెలిసిందా అమ్మా, మిమ్మల్ని స్పెషల్ అని ఎందుకు అన్నానో? ఆనందంగా జీవితాన్ని పూర్తిగా ఎలా జీవించాలో మీ ఇద్దరిని చూసే నేర్చుకోవాలమ్మా. అరవై ఏళ్ళు దాటిన తర్వాత మనవలు, మనవరాళ్ళు వున్న వయసులో మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకోవటమే కాక, పది వసంతాలు అతి సంతోషంగా వైవాహిక జీవితం పూర్తి చేసుకొన్న శుభసందర్భంలో పెద్ద పండుగ చేసి, మీ ఆనందాన్ని అందరికీ పంచారు. మీడియా లో ఇది ఒక పెద్ద సంచలనాన్ని రేకెత్తించింది. అందుకే నేను కూడా ఒక జర్నలిష్టుగా ఆ సంబరాలకు వచ్చాను. కానీ అబ్బబ్బ, ఎంత జనమో! ఏదో ఒక పెళ్ళి లాగా అనిపించింది నాకు. ఇంక ఇలా కాదు, ఇంకో రోజు నిదానంగా మిమ్మల్ని కలవచ్చని ఆ రోజు వెళ్ళిపోయాను" అన్నాడు సారథి.

"అవునవును, అందరూ వచ్చారు కదా, హౌస్ ఫుల్ అయివుంటుంది. నిన్న మొన్నటిదాకా అందరితోనూ ఇల్లంతా సందడిగానే వుంది" అన్నాడు బాలాజీ. "సారథీ, ఒక్క విషయం చెప్తాను, గుర్తు పెట్టుకోవయ్యా, అసలు పెళ్ళి అవసరం, జీవితంలో ఒక తోడు వుండాలి అన్న అవసరం మనిషికి ఎప్పుడూ వుంటుంది. వృద్ధాప్యంలో ఇంకొంచెం ఎక్కువ వుంటుంది కూడాను., తెలుసా? ఎందుకంటే యవ్వనంలో ఒంట్లో శక్తి వుంటుంది. అన్నిటి మీద ఆసక్తి వుంటుంది. ఉద్యోగం, సంపాదన, శృంగారం, పెళ్ళి, పిల్లలు, సంసారం, స్నేహితులు, వీటన్నిటితో రోజులు పరిగెడతాయి. దేని

గురించి కనీసం ఆలోచించటానికి కూడా సమయం వుండదు. కానీ వృద్ధాప్యం లో అలా కాదు. రెక్కలొచ్చిన పక్షులు వాళ్ళ గూటికి వాళ్ళు ఎగిరి వెళ్ళిపోతారు. ఇంక మిగిలేది మొగుడికి పెళ్ళాం, పెళ్ళానికి మొగుడు మాత్రమే. అవునా? అప్పుడు మరి ఆ ఇద్దరిలో ఒకరు దూరం అయితే ఇంక మిగిలినవారి జీవితం దుర్భరమే. సారథీ, మనిషికి ఒంటరితనం ఒక శాపమయ్యా! ఆ శాపం లోంచి తప్పించుకోవాలని ఎవరైనా కోరుకుంటే అది తప్పు కాదు. మొదటివారి మీద ప్రేమ లేదు అని కూడా అసలే కాదు. మంగ పోయిన తర్వాత నేను ఒక ఏడాది పాటు ఒంటరిగానే వున్నాను. నరకం అంటే ఏమిటో ఈ భూమ్మీదే అనుభవించాను. పురుషుడు లేకుండా, స్త్రీ నిభాయించినంత తెలివిగా, స్త్రీ లేకుండా పురుషుడు నిభాయించలేడయ్యా. వెంకట్ పోయిన తర్వాత పద్మ మరీ నా అంత ఘోరంగా లేదేమో! కానీ నేనైతే మాత్రం తలక్రిందులైపోయాను. డిప్రెషన్ లోకి వెళ్ళిపోయాను. ఇంక పూర్తిగా దానిలో మునిగిపోకముందే తెలివిగా మేలుకుని సరైన నిర్ణయం తీసుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తు పద్మ నాకు దొరికింది. ఇప్పుడు చూడు, ఎంత ఆనందంగా వున్నానో. చూస్తూ వుండు. ఇంకో ఇరవై ఏళ్ళు ఈజీగా బతికేసి సెంచరీ కొట్టేస్తాను. అసలు నన్ను చూసినవారెవరూ నా వయసు చెప్తే తప్ప నమ్మరు. కనీసం ఒక ఇరవై ఏళ్ళన్నా తక్కువగా కనిపిస్తాను నేను" అన్నాడు బాలాజీ మళ్ళీ.

సారథి సంతోషంతో చప్పట్లు కొట్టాడు. "సార్, మీ గురించి ఏం అనాలో తెలియటంలేదు. అవును సార్, చాలా సత్యం చెప్పారు. మిమ్మల్ని చూస్తే మీ వయసు అస్సలు తెలీదు సార్. నలభైలలో వున్నవారికి కూడా మీకున్న శక్తి, సకారాత్మకత వుండవు. మీకు మీరే సాటి సార్" అన్నాడు సారథి ఆవేశంగా.

"బాలాజీ, స్త్రీ శక్తిని మీరు బాగానే అర్థం చేసుకున్నారు. కానీ తోడు కావాలని స్త్రీకి కూడా అనిపిస్తుంది. కానీ తేడా ఏమిటంటే సంసార బాధ్యతలని పురుషుడు దులపరించుకున్నంత తేలికగా స్త్రీ వదిలించుకోలేదు. పిల్లలకి పెళ్ళిళ్ళు అయి ఎవరి ఇళ్ళకి వాళ్ళు వెళ్ళినా, వాళ్ళ పిల్లలు, వాళ్ళ చదువులు, అవీ, ఇవీ అంటూ ఆ తాపత్రయాలు స్త్రీకి కొంచెం ఎక్కువే. ఇంక నా విషయానికొస్తే డిప్రెషన్ లోకి వెళ్ళకుండా అస్తమానూ ఏదో ఒక వ్యాపకాన్ని కల్పించుకొనేదాన్ని. కానీ ఒకటి మాత్రం నిజం చెప్తాను. కల్పించుకున్న పనులతో ఎంత బిజీగా వున్నా, వెంకట్ పోయిన తర్వాత ఒంటరి జీవితం గడిపినపుడు కంటే ఇప్పుడు నేను చాలా ఆనందంగా, తృప్తిగా వున్నాను. ఇది నాకు రెండో జీవితం. మొదటి జీవితం ఆ దేవుడు ఇస్తే, ఈ రెండో జీవితాన్ని బాలాజీ ఇచ్చారు" అంది పద్మావతి బాలాజీ వైపు ప్రేమగా చూస్తూ.

వీరిద్దరినీ చూస్తుంటే సారథికి తెగ ముచ్చటగా వుంది. "సార్, ఒక్క అనుమానం. మీ ఇద్దరి పిల్లలు వాళ్ళలో వాళ్ళు ఎలా వుంటారు సార్? బాగా కలిసిపోయి వుంటారా? లేక ...." సారథి ఇంకా ప్రశ్న పూర్తి చేయక మునుపే "చక్కగా వుంటారు. నాకు కొడుకుల లోపం, పద్మకి కూతుళ్ళ లోపం ఇలా తీరింది. మమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోమని వీళ్ళందరూ ప్రోత్సహిస్తున్నపుడు నేను, పద్మ ఆ ఒక్క షరతే పెట్టాము, మీలో మీరు పోట్లాడుకోకూడదని. షరతుల వల్ల ఏమీ కాదు

కానీ అసలు వాళ్ళు స్వభావసిద్ధంగానే సొంత అన్నాచెల్లెళ్ళలాగా వుంటారు. వాళ్ళతో పాటు కోడళ్ళు, అల్లుళ్ళు కూడా అంతే. అందరూ ఎంత బాగా కలిసిపోయారంటే ఇంక అందరూ కలిసినప్పుడు ఒక పండగే! నీ నా అన్న బేధభావాలే అసలు కనిపించవు, అనిపించవు. ఇదంతా ఆ దేవుని వరం. పిల్లలకి మంగ, పద్మ ఇచ్చిన సుసంస్కారం" అన్నాడు బాలాజీ పద్మావతి వైపు మెచ్చుకోలుగా చూస్తూ.

"మన పిల్లలందరూ సహజంగానే సంస్కారవంతులు. నాదేమీలేదు" అంది పద్మావతి.

"చూసాను సార్, మొన్న ఆ పార్టీలో నేనున్న ఆ కాస్సేపటిలోను మీ పిల్లలందరి మధ్య వున్న ఐకమత్యాన్ని చూసి ముచ్చటపడిపోయాననుకోండి. ఒక్క నేనే కాదు, పార్టీ కొచ్చిన ప్రతివాళ్ళు అనుకోవటమే, మీ పిల్లల స్నేహస్వభావాలని పొగడటమే. ఎంత అదృష్టం వుండాలి ఇంత మంచి కుటుంబం దొరకాలంటే అని అందరూ వేనోళ్ళ పొగిడారు సార్" అన్నాడు సారథి. పద్మావతి, బాలాజీ పెద్దగా నవ్వారు.

"అమ్మా, ఇంకో విషయానికి కూడా అందరూ మిమ్మల్ని బాగా పొగిడారమ్మా" అన్నాడు సారథి పద్మావతి వైపు చూస్తూ.

"అవునా? ఏమిటది" అడిగింది పద్మావతి కుతూహలంగా.

"మిమ్మల్ని చూసినవారందరూ మీరిద్దరూ సాక్షాత్తూ ఆ ఆదిదంపతులలాగా వున్నారని ఒకటే పొగిడారు. అక్షరాలా సత్యవచనాలు పలికారమ్మా. నిజంగా మీరిద్దరూ అలాగే వున్నారమ్మా" అన్నాడు సారథి మనస్పూర్తిగా.

" ఆ, నాదేముందయ్యా, ఏదో పంచ, లాల్చీ, ఉత్తరీయం వేసుకున్నాను. పట్టుచీర, ఆభరణాలతో సాక్షాత్తూ ఆ పార్వతీదేవి లాగా మెరిసిపోతూ కనిపించింది, ఇదుగో, ఈవిడే. ఒక్క త్రిశులమే తక్కువనుకో " అన్నాడు బాలాజీ పద్మావతి వైపు చూస్తూ నవ్వుతూ.

బాలాజీ హాస్యానికి అందరూ నవ్వారు.

"అలా అనకండి సార్. ఆ సిల్కు బట్టల్లో మీరు కూడా మెరిసిపోయారంటే నమ్మండి. ఇంక అమ్మ అయితే చెప్పనే అక్కరలేదు. మీరన్నట్లుగా అచ్చం ఆ పార్వతిదేవి రూపమే అనుకోండి" అన్నాడు సారథి.

పద్మావతి పెద్దగా నవ్వింది.

"ఇదుగో, అసలు రహస్యం అంతా ఆ చీరలో వుంది. ఆ చీర వల్లే నీకు అంత అందం, వెలుగు వచ్చాయి" అన్నాడు బాలాజీ పద్మావతితో అల్లరిగా.

సారథికి తెలిసిపోయింది ఆ చీర కొన్నది బాలాజీ అని.

"మరి సెలక్షన్ మీది కదా సార్" అన్నాడు సారథి వెంటనే. పద్మావతి మురిపెంగా నవ్వింది.

"సారథీ, ఆ చీర గురించి నీకో ఆసక్తికరమైన విషయం చెప్తానయ్యా. నేనా చీర మంగ కోసం కొన్నాను. మంగకి కలనేత రంగులు చాలా ఇష్టం. ఆకుపచ్చ, పసుపుపచ్చ కలిసిన కలనేత రంగులో వున్న ఆ చీర ఎంతో మక్కువతో కొన్నాను నేను. కానీ అది కట్టుకోకుండానే ఆమె కనుమూసింది. పిల్లలెందుకో ఆ చీరని తీసుకోలేదు, అలాగే వదిలేసారు. తర్వాత పద్మకి ఆ చీర ఇచ్చి ఈ కథంతా చెప్పాను. అప్పటినుండి మా ప్రతి వివాహ వార్షికోత్సవం రోజున పద్మ ఆ చీరే కట్టుకుంటుంది" అన్నాడు బాలాజీ ప్రేమగా పద్మావతి వైపు చూస్తూ.

"ఆయన అంత మక్కువతో కొన్న చీర. ఎంతో అందమైన చీర కూడాను. అది కట్టుకుంటే ఆయన చాలా సంతోషిస్తారు. నాకు బాగా తెలుసు. అందుకే ఆ చీరని చాలా జాగ్రత్తగా దాచుకుని ప్రతి ఏడాది మా పెళ్ళి రోజున కట్టుకుంటాను. చూడండి. ఒకే దెబ్బతో రెండు పిట్టలను కొట్టినట్లు మీకు డబ్బు కూడా ఎంత ఆదా చేస్తున్నానో ఒక్కసారి లెక్క వేసుకోండి" అన్నది నవ్వుతూ పద్మావతి.

సారథి ఇంక ఆగలేకపోయాడు. "సార్, అమ్మా, ఒక విలేఖరిగా ఈ ప్రశ్నను అడుగుతున్నాను. కొంచెం వ్యక్తిగతమైన ప్రశ్నయే అనుకోండి. దీనికి మీరివ్వబోయే సమాధానం మీలాంటి పరిస్థితులలో వున్నవారికి మార్గదర్శకత్వం చూపిస్తుంది. అందుకని మీరు పెద్ద మనసుతో నన్ను క్షమించాలి ఈ ప్రశ్న అడుగుతున్నందుకు. నేను వచ్చినప్పటి నుండీ చూస్తున్నాను. మీరిద్దరూ ఇలా మీ సంభాషణలలో మీ పూర్వపు జీవితభాగస్వామిని మాటిమాటికీ తలుచుకుంటున్నారు. ఈర్ష్య అన్నది మానవ సహజమైన ఫీలింగు. దాన్ని మీరు జయించారా? మీ ఎదుటనే పాతవారిని పొగుడుతూంటే మీకేమీ అనిపించిందా? మీరు ఎలా సహించగలుగుతున్నారు? ఎంత ఆలోచించినా నాకీ విషయం మాత్రం ఏమాత్రం అంతు చిక్కడం లేదు" అన్నాడు సారథి చాలా నెమ్మదిగా.

బాలాజీ, పద్మావతి ఒకరి ముఖాలు ఒకరు చూసుకున్నారు. కొన్ని సెకన్లపాటు మౌనం వహించారు. ముందుగా బాలాజీనే చెప్పటం మొదలెట్టాడు. "సారథీ, పద్మ మౌనంగా వుంది కాబట్టి నేనే చెప్తాను ముందుగా నీ ప్రశ్నకి సమాధానం. అన్నేళ్ళు దాంపత్య జీవితం గడిపిన తర్వాత మొగుడు పెళ్ళాలు ఇద్దరుగా కాదయ్యా, ఒకరుగానే మిగులుతారు. ఒకరి లోపాలు ఇంకొకరు క్షమించేసి, వారిలో మంచితనం మాత్రమే చూస్తారు. ఏకారణం వల్లనైనా ఒకరు దూరం అయితే,

ఒకవేళ ఆ మిగిలినవారు మళ్ళీ పెళ్ళి చేసుకుంటే దాని అర్థం వాళ్ళని మర్చిపోయారని కాదు. అన్నేళ్ల వైవాహిక జీవితంలో శరీరంలో ఒక భాగంగా మారిన తర్వాత హఠాత్తుగా వారి జ్ఞాపకాలను పూర్తిగా తొలగించటం ఎలా సాధ్యం? అందుకని వారి జీవితంలోకి వచ్చిన ఆ కొత్తవారు వీరు ఆ పాతవారిని మర్చిపోవాలని ఆశించటం కూడా న్యాయం కాదు. ప్రాక్టికల్ అంతకంటే కాదు. అలా అని అస్తమానూ వారినే తలుస్తూ మనసు చెడగొట్టుకుని చింతిస్తూవుంటే అది తప్పు. అలాగే వారితో పోల్చి ఎదుటనున్నవారిని కించపరిస్తే అది కూడా చాలా పెద్ద తప్పు. మా విషయంలో మేమిద్దరమూ అలా చేయము. నేను మంగని, పద్మ వెంకట్ ని ఏదన్నా ప్రస్తావన వచ్చినపుడు మాట వరసకి గుర్తు చేసుకుంటాం, కానీ వారితో పోల్చి ఎదుటివారిని చిన్నచూపు చూడటం లాంటి తప్పు అస్సలు చెయ్యము. అందుకే మాకు ఈర్ష్య అన్నది కొంచెం కూడా అనిపించదు. ఇంతకు మించిన పెద్ద కిటుకేదీ లేదు దీనిలో" అన్నాడు బాలాజీ.

"మంగకని కొన్న చీర పద్మ కట్టుకున్నప్పుడు కూడా ఆ చీరలో పద్మ బాగుందని పొగుడుతానే తప్ప అసలు మంగ ప్రసక్తే రాదు" అన్నాడు మళ్ళీ. పద్మావతి కూడా అవునన్నట్లు తలూపింది. "అందుకే మా సంభాషణలలో అప్పుడప్పుడు వారి ప్రసక్తి వచ్చినా అది చాలా సర్వసాధారణమైన విషయం లాగా వుంటుంది, కానీ ఎబ్బెట్టుగా కానీ లేకపోతే కోపం తెచ్చుకోవాల్సిన విషయం లాగా కానీ అనిపించదు" అన్నది పద్మావతి.

సారథి చాలా శ్రద్ధగా విన్నాడు. చాలా ఆశ్చర్యపోయాడు కూడాను. ఇదా కిటుకు అనుకున్నాడు. "సార్, మీ మాటలు వింటూంటే ఎటువంటి పరిస్థితులలోనైనా జీవితం ఆనందమయం చేసుకోవటానికి కావలిసిన చిట్కాలన్నీ మీ ఇద్దరి దగ్గర పుష్కలంగా వున్నాయి అనిపిస్తోంది" అన్నాడు. బాలాజీ, పద్మావతి ఇద్దరూ నవ్వేశారు.

"సార్, మీలాంటి పరిస్థితులలోనే వుండి ఈ వయసులో ఇంక ఇప్పుడు మళ్ళీ పెళ్ళి ఏమిటి అని రకరకాల సంకోచాలతో ఆ ఒంటరితనంలోనే కృంగే అనేకమందికి మీరేం చెప్పదలచుకున్నారు?" అని అడిగాడు సారథి. "అమ్మా, మీరు కూడా చెప్పండమ్మా. మీ అభిప్రాయం, మీ సందేశం కూడా చాలా ముఖ్యం" అన్నాడు పద్మావతితో.

ఈసారి కూడా ముందు బాలాజీనే మొదలుపెట్టాడు. "ఇలాంటి విషయాలు చాలావరకు చాలా వ్యక్తిగతంగా వుంటాయి. జనరల్ గా చెప్పాలంటే కష్టం. అయినా నువ్వు అడుగుతున్నావు కాబట్టి చెప్తున్నాను. అన్నిటికంటే ముఖ్యం ఆరోగ్యం అని చెప్పాలి. అనారోగ్యంగా వుండి వివాహం విషయం ఆలోచించం కదా. దాని వలన ఇంకొకరి జీవితాన్ని ఇబ్బందులపాలు చేసినట్లవుతుంది. ఆరోగ్యంతో ఆనందం, ఆనందంతో జీవితం, జీవితం వుంటే ఏదైనా సరే, ఆఖరికి వివాహం అయినా సరే, వుంటుంది. ఆతర్వాత జీవించాలనే కోరిక, జీవితాన్ని అనుభవించాలనే కోరిక కూడా చాలా ముఖ్యం. సమాజం ఏమనుకుంటుంది, లేకపోతే ఇతరులు ఏమనుకుంటారు అన్న సంకోచాలు మనసులోంచి తీసేయండి.

ఎందుకంటే అలా వేలెత్తి చూపించి మిమ్మల్ని తప్పు పట్టేవాళ్ళు మీ ఒంటరితనం దూరం చెయ్యటానికి, వేలెడంత సహాయం కూడా చేయరు. ఆ తర్వాత మీ పిల్లల సమ్మతి తీసుకోండి. ఇది చాలా అవసరం. ఎందుకంటే మీరు తోడు కోసం వివాహం చేసుకుంటే ఆ తోడు మీకు సంతోషాన్ని ఇవ్వగలగాలి కానీ కుటుంబ కలహాలతో మీ ఇద్దరి జీవితాలను అశాంతిపాలు చేయకూడదు. నేను ముందు చెప్పినట్లు మీ మొదటి జీవిత భాగస్వామిని పూర్తిగా మర్చిపోవక్కరలేదు, వారిని ఎప్పుడైనా, ఏదన్నా సందర్భం వచ్చినవుడు గుర్తు చేసుకుంటే తప్పు లేదు కానీ అస్తమానూ వారినే మనసులో వుంచుకుని వారి గురించే ఆలోచించకండి. వారితో ఇప్పుడున్నవారిని ఎప్పుడూ పోల్చకండి. ఎవరి స్వభావాలు, ఎవరి ప్రత్యేకతలు వారివే. ఎక్కువ తక్కువల ప్రసక్తి అస్సలు రానీయకండి. జీవితంలోని ఈ రెండో ఇన్నింగ్స్ లో సాధ్యమైనన్ని పరుగులు తీయటానికి ప్రయత్నించండి. సద్దుకుపోవటం, వున్నంతలో సంతోషంగా వుండటం, ఇవన్నీ మన చేతుల్లో వున్నవే కదా" అన్నాడు బాలాజీ.

సారథి అవునన్నట్లు తలూపుతూ బాలాజీ వైపు చూసాడు. ఆతర్వాత పద్మావతి వైపు చూసి "అమ్మా, ఇప్పుడు మీరు కూడా ఏదన్నా చెప్పండమ్మా" అన్నాడు. పద్మావతి మెల్లిగా చిరునవ్వు నవ్వింది. "ఈయన అంతా చెప్పేసారు. నాకింక చెప్పటానికేమీ మిగల్చలేదు. ఏ వయసులో పెళ్లి చేసుకున్నా భార్యాభర్తల మధ్య స్నేహం, అనురాగం, పరస్పర అవగాహన వుండాలి. నీది, నాది అన్న తేడాలు లేకుండా అందరూ మనవారే, అంతా మనదే అన్న భావం వుండటం చాలా ముఖ్యం. బాలాజీతో నా పెళ్ళి అయిన తర్వాత నాకు ఒక్క విషయం బాగా అర్థం అయింది. జీవిత భాగస్వామి తోడు, అవసరం వయసులో వున్నప్పుడు ఎంత వుంటుందో వయసు మళ్ళిన తర్వాత కూడా అంతే వుంటుంది. అసలు ఆ మాటకొస్తే ఇంకా ఎక్కువ వుంటుంది కూడాను. ఆ తోడు మీకు కావాలి అని అనిపిస్తే, దానికి తగినవారు మీకు తారసపడితే, ఇదేమన్నా తప్పేమో, ఎవరన్నా ఏమన్నా అనుకుంటారేమో, ఈ వయసులో మళ్ళీ పెళ్ళేమిటి అని సందేహించకండి. ఇదేమీ సిగ్గు పడాల్సిన విషయం కాదు. దేవుడు మనకిచ్చిన ఈ ఒకే ఒక్క జీవితాన్ని ఆనందంగా గడిపే హక్కు అందరికీ వుంది. దానికి వయసుతో సంబంధం లేదు. సరైన తోడు, సరైనవారి సాహచర్యం మన ఆయువుని ఇంకా పెంచుతుంది" అంది మెల్లిగా పద్మావతి.

సారథి తదేకంగా వారిద్దరివైపు కొన్ని సెకన్లపాటు చూసాడు. "చాలా ధన్యవాదాలమ్మా. చాలా థేంక్స్ సార్. మీ ఇద్దరి సందేశం విని, మీ ఇంటర్వ్యూ చదివి, మీలాంటి పరిస్థితులలో వుండి, ఏ నిర్ణయమూ తీసుకోలేక, ఎటూ తేల్చుకోలేక సతమతమయ్యే చాలామంది తమ మనసు మార్చుకుంటారని, తమ ఒంటరితనానికి ఇంక స్వస్తి పలుకుతారని ఆశిస్తున్నాను" అన్నాడు. తన రికార్డర్ ఆపు చేసి, జాగ్రత్తగా లోపల పెట్టుకున్నాడు. ఇంతలో పద్మావతి ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు గబగబా లోపలి వెళ్ళి ఏదో స్వీటు తీసుకొచ్చింది. సారథి అది తింటూ "పాలకోవా చాలా బాగుందమ్మా. దీనిలాగా మీ

జీవితం కూడా ఇంకా తియ్యగా, ఇంకా ఎక్కువ ఆనందంగా గడవాలని ఆ భగవంతుని ప్రార్థిస్తాను. ఆ దేవుడు మీకు ఆయురారోగ్యాలు ఇవ్వాలి" అన్నాడు మనస్ఫూర్తిగా.

"సార్, మీ ఇద్దరితో మాట్లాడిన తర్వాత అసలు భార్యాభర్తలు ఎందుకు పోట్లాడుకుంటారో తెలియటం లేదు సార్. వైవాహిక జీవితాన్ని ఆనందమయం చేసుకోవటం ఇంత తేలికా అనిపిస్తోంది" అన్నాడు బాలాజీ వైపు తిరిగి.

"ఈ ఇంటర్వ్యూ ఇచ్చినందుకు, మీ విలువైన సమయాన్ని నాకోసం వెచ్చించినందుకు చాలా ధన్యవాదాలు సార్" తన సరంజామా అంతా సద్దుకుని, ఇంక వెళ్ళటానికి లేస్తూ అన్నాడు సారథి. "మిమ్మల్ని ఇద్దరిని చూసిన తర్వాత పెళ్ళిని ఇంక ఏమాత్రమూ వాయిదా వేయకూడదని అనిపిస్తోంది నాకు సార్" అన్నాడు సారథి నవ్వుతూ.

"చాలా సంతోషం. శుభస్య శ్రీఘ్రం" అంటూ బాలాజీ, పద్మావతులు అతని నవ్వులో నవ్వు కలిపారు.